

Arrest

nr. 156 611 van 18 november 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij treft op 6 november 2015 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarin wordt gesteld dat Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[A.A.K.] [...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 21.07.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 22.07.2015 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Saidanline en verklaarde 16 jaar en negen maanden oud te zijn. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 22.07.2015 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige en door de Dienst Voogdij onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 29.09.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd en verklaarde in eerste instantie dat zijn vingerafdrukken onderweg in Europa werden genomen. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 29.09.2015. Betrokkene verklaarde vervolgens dat dat hij onderweg was en door verschillende landen is gereisd en stelde dat zijn vingerafdrukken onderweg onder dwang werden genomen. Gevraagd waar stelde betrokkene dat in Hongarije was. Gevraagd of er een asielaanvraag geregistreerd werd, stelde betrokkene dat zijn vingerafdrukken genomen werden maar dat er niet gezegd werd waarom en dat hij daar niet wilde blijven en verklaarde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2015 dat hij vijfenveertig dagen voor zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrok en naar Iran reisde waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Acht dagen later zou betrokkene vanuit Iran naar Turkije gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn toegekomen. Na een verblijf van dertien of veertien dagen zou betrokkene vanuit Turkije naar Bulgarije gereisd zijn waar hij zeven dagen later zou zijn aangekomen. Na vijf dagen zou betrokkene vanuit Bulgarije naar Servië gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn toegekomen. Na drie dagen zou betrokkene vanuit Servië vertrokken zijn naar Hongarije waar hij één dag later zou zijn toegekomen en waar hij werd opgepakt door de politie en zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden maar dat hij niet in Hongarije wilde blijven. Betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije vijf dagen op straat verbleef in een onbekende plaats om vervolgen vanuit Hongarije naar Oostenrijk te reizen waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van drie dagen in Oostenrijk zou betrokkene naar Italië gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen en negen of tien dagen verbleven zou hebben. Vanuit Italië zou betrokkene naar Frankrijk gereisd zijn waar hij een dag later zou zijn toegekomen en waar hij gedurende negen of tien dagen in Nice en Cannes verbleven zou hebben om vervolgens naar België te reizen waar hij één dag later zou aangekomen. Op 22.07.2015 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, met name 16 jaar en negen maanden, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene onder haar hoede. De DVZ uitte op 22.07.2015 twijfels omtrent de

door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 28.07.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde gelegen te Capucijnenvoer 7 te 3000 Leuven teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden, dat betrokkene op 28.07.2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 28.07.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Betrokkene werd met deze vaststelling geconfronteerd tijdens zijn gehoor op de DVZ en stelde dat zijn vader hem gezegd heeft dat zijn geboortedatum 29.07.1997 is (DVZ, vraag 4). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet van die aard is om de wetenschappelijke vaststellingen van het medisch onderzoek d.d. 28.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk ouder is dan 18 jaar en waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is, in een ander daglicht te plaatsen. Het is bovendien op zijn minst merkwaardig dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag een leeftijd van 16 jaar en negen maanden opgeeft maar geen exacte geboortedatum kan opgeven terwijl hij tijdens zijn gehoor op de DVZ stelt dat zijn vader hem gezegd heeft dat zijn geboortedatum 29.07.1997 is. Dergelijke incoherenties leggen een ernstige hypotheek op het geloofwaardig karakter van het geheel van de verklaringen van betrokkene.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 28.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 29.09.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Hongarije en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28§3 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd op het terugnameverzoek dat op 12.10.2015 aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten werd overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Artikel 28§3 van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28§3 gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Hongaarse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28§3 van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene waarvan de Hongaarse op 06.11.2015 per Tacit-Agreement van op de hoogte werden gesteld. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 06.11.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het gegeven dat bij het terugnameverzoek een beroep werd gedaan op art. 28§3 van de Dublin-III-Verordening, wijzigt hier niets aan aangezien de antwoordtermijnen bepaald in art. 25§1 en art. 28§3 beiden twee weken bedraagt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève

d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2015 dat hij slecht behandeld werd in Hongarije, zijn vingerafdrukken er onder dwang genomen werden en dat hij zich afvraagt hoe men dan wil dat hij daar zou willen verblijven. Betrokkene verklaarde verder dat er veel vluchtelingen zijn en dat niemand er wil blijven en dat hij niet naar Hongarije gebracht wil worden (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij slecht behandeld werd in Hongarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene wel stelt dat hij slecht behandeld werd in Hongarije maar buiten deze vage en algemene verklaringen brengt betrokkene geen concrete elementen aan waar deze slechte behandeling uit zou moeten blijken of welke slechte behandeling hij in Hongarije ondergaan heeft. Indien men stelt dat men in Hongarije slecht behandeld is mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hier concrete elementen of bewijzen van aanbrengt, hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Indien betrokkene met betrekking tot de slechte behandeling in Hongarije zou verwijzen naar zijn verklaringen dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten nemen, dient te worden opgemerkt dat in art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 604/2013) gesteld wordt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden – onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – van Verordening (EU) nr. 604/2013, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Daarenboven dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Hongarije geen asiel heeft aangevraagd maar wel zijn vingerafdrukken heeft moeten laten nemen te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 29.09.2015, met name HU1330013251750 blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem nadat betrokkene in eerste instantie door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werd naar aanleiding van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. De codering ‘1’ na de landencode “HU” verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013, op een asielaanvraag. Dat

betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar zou hebben gemaakt nadat hij eerst omwille van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Statens door de Hongaarse autoriteiten in het Eurodacsysteem werd geregistreerd, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn tegengehouden door de Hongaarse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat er in Hongarije veel vluchtelingen zijn en dat niemand er wil blijven en dat hij niet naar Hongarije gebracht wil worden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aan toont waar deze verklaring een verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaring dat niemand in Hongarije wil blijven en hij niet teruggebracht wil worden naar Hongarije, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden.

Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846 , EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als

asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary (HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.215) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegedeelt. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on

Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 06.11.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag.

Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als mensen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in

Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 09.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 19.06.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat

waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 28.07.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2015 dat andere migranten hem onderweg gezegd hebben dat België een goed land is om asiel te vragen en er bescherming te krijgen (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij onderweg vernomen heeft van anderen. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen en via derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij heeft "van horen zeggen", kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.10.2015 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 28§3 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest.”

1.2. Eveneens op 6 november 2015 werd een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

SCHENDING VAN ARTIKEL 41 van het Handvest van de Grondrechten Europese Unie, met daarin het vervatte hoorrecht.

SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Onder middel wordt verstaan : “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. (R.v.St. 17 december 2004, nr. 138.590; R.v.St. 4 mei 2004, nr. 130.972; R.v.St. 01 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief. (RVV 12 juli 2014, nr. 126 974);

Artikel 3 van het EVRM : “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).,

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v.

Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388)."

Het is zeer waarschijnlijk dat, voor zover verzoekster wordt teruggedreven naar HONGARIJE land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293).

A. In casu dient de schending van artikel 3 EVRM gelezen te worden in samenhang met de schending van het artikel 41 van het Handvest, zijnde schending van het hoorrecht dat aan de verzoekende partij toekomt.

Dit hoorrecht moet als algemeen beginsel van het Unierecht, door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden eerbiedigd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de toepassings sfeer van het Unierecht vallen.

Het Hof heeft reeds geoordeeld dat dit hoorrecht dient te worden gerespecteerd in iedere procedure die tot een bezwarend besluit zou kunnen leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig zou kunnen beïnvloeden (HvJ, 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro 85 en de daarin aangehaalde rechtspraak).

Verweerster betekent aan verzoeker een beslissing in weigering van verblijf, gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 06 november 2015.

Door het nemen van dergelijk bevel, wordt door verweerster uitvoering gemaakt van het Unierecht. Derhalve dient door verweerster ook toepassing gemaakt te worden van artikel 41 van het Handvest.

Uit het administratief dossier van verzoeker kan niet worden afgeleid dat verzoeker omtrent deze beslissing is gehoord. Er werd hem enkel een betekening gedaan, zonder meer. Ingevolge de afgeleverde bijlage 26quater werd verzoeker geenszins gehoord. Hij heeft dan ook niet de kans gekregen om zichzelf te verdedigen ten aanzien van deze beslissing.

Dat verweerster dergelijk hoorrecht niet heeft toegepast blijkt des te meer uit de motivering van de genomen beslissing. Al zou zij hiermee hebben rekening gehouden, blijkt uit geen enkele grond. Tevens kan in de bestreden beslissing ook niet rechtstreeks worden afgeleid wat het weerwoord van verzoeker zou zijn, voor zover zij dan ook het hoorrecht zou hebben toegepast.

Dat artikel 3 EVRM zou worden geschonden, is ongetwijfeld duidelijk.

Het hoeft geen betoog dat heden, de lidstaten van de Europese Unie bedolven worden onder de asielzoekers. Conform de toepasselijke richtlijnen, is iedere lidstaat gebonden aan de regels inzake behandeling van de asielaanvragen.

De ene lidstaat gaat hiermee om op een meer humane manier dan de andere lidstaat.

Uit raadpleging van verschillende bronnen, blijkt allerm minst dat Hongarije op een humane wijze de verplichte wetgeving toepast op de behandeling van de vele asielaanvragen.

De ECRE, heeft op 01 oktober 2015 nog een belangrijk dossier uitgegeven, waarin het huidig toegepast asielsysteem van Hongarije uit de doeken wordt gedaan. (stuk 2).

Op datum van 23 juni 2015 had Hongarije een STOP ingeroepen ten einde nog asielzoekers op te nemen, binnen de Dublin regelgeving. Pas toen zij hiervoor op het matje werden geroepen door de Europese Commissie, hebben zij deze stop ingetrokken. Doch heeft het ECRE vastgesteld dat er nog steeds in zeer beperkte mate wordt ingegaan op de aanvragen van andere lidstaten binnen de Dublin - regelgeving.

In casu, dient te worden benadrukt dat het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten voor de behandeling van het dossier van verzoeker ONBEANTWOORD is gebleven. Dienvolgens is de waarschijnlijkheid zeer groot dat verzoeker zijn asioldossier er aldaar niet zal behandeld worden conform de vigerende richtlijnen.

Stuk 3 verwijst als dusdanig ook naar het door ECRE gepubliceerde AIDA rapport omtrent deze omstandigheden. Tevens wordt hierbij de nadruk gelegd op de nieuwe regels die worden toegepast door de Hongaarse autoriteiten.

Deze zouden de asielaanvragen in een razendsnel temp afwerken, waarbij de zorgvuldigheid van de instanties in vraag kan worden getrokken. Tevens worden de asielzoekers in detentie gehouden en is er een tekort aan medische hulp. Daarbij komt nog dat de toegang tot kwaliteitsvolle juridische hulp beperkt wordt.

Bijgevolg kan nogmaals besloten worden tot schending van artikel 3 EVRM, voor zover verzoeker wordt overgedragen naar Hongarije.

Ook The Human Rights Watch (stuk 4) blijkt niet onverschillig voor de slechte omstandigheden waarin de asielzoekers worden opgevangen in Hongarije. De centra zijn er overbevolkt, er is onvoldoende voedsel en ook de medische zorg is er meer dan onvoldoende.

Dat deze organisatie pas na meerdere afgewezen verzoeken, een beperkte rondgang mocht uitvoeren in het detentiecentrum van Roszke, is ook niet zonder reden. Daar werd ook vastgesteld dat er onvoldoende slaapplekken zijn voor de hoeveelheid bewoners. Tevens werd vastgesteld dat er geen tolken voorzien worden, waardoor de asielzoekers zich niet verstaanbaar kunnen maken, dat er onvoldoende drinkwater is voorzien waardoor zij genooddakt waren om water te drinken dewelke voorzien is om de was te doen, ...

Last but not least. De eerste minister van Hongarije heeft in een persferentie te Brussel, op 18 september 2015 (stuk 5) zelf verzocht aan de asielzoekers om niet naar zijn land te komen. Hij zei zelf dat zijn land geen land is om asiel aan te vragen.

Op 15 september 2015 heeft Hongarije een aantal amendementen aangebracht in haar vigerende wetgeving, strekkende de behandeling van de asielaanvragen. Er is door verschillende organisaties vastgesteld dat zij hiermee flagrant indruisen tegen de Europese wetten inzake de opvang en behandeling van asielzoekers. Zo schenden zij onder meer het non-refoulementsbegin sel. Tevens gaan zij in tegen het verschaffen van toegang op hun grondgebied van de asielzoekers, tegen de eerlijke en objectieve behandeling van een individueel asioldossier, tegen de toegang tot juridische hulp, tegen het verbod om willekeurig asielzoekers in detentie te plaatsen, ...

De eerbiediging van de mensenrechten, in het bijzonder artikel 3 EVRM, kan in casu voor verzoekende partij dan ook onvoldoende gewaarborgd worden.

B. Daarnaast maakt deze beslissing en zeker de uitvoering ervan een schending uit van het zorgvuldigheids - en redelijkheidsbegin sel.

Verweerster heeft onvoldoende onderzocht in welke omstandigheden verzoeker zou terecht komen wanneer zij de genomen beslissing uitvoeren en derhalve verzoeker overbrengen naar Hongarije;

Van een zorgvuldige verwerende partij kan minstens verwacht worden een individueel onderzoek te voeren naar specifieke huidige omstandigheden van het land van terugbrenging, in plaats van een copy paste uit te voeren van haar Dublin - beslissingen;

Verweerster meldt in haar beslissing herhaaldelijk dat er een DRINGEND overnameverzoek is gericht aan de Hongaarse autoriteiten, doch dat hier geen antwoord op is gekomen. Rekening houdende met de hierboven gegeven motivering, kan minstens van haar verwacht worden dat zij het uitblijven van dit antwoord zou linken aan de huidige asielomstandigheden in Hongarije;

Meer nog, verweerder meent dat de door aangehaalde rapporten niet uitmakend dat het systeem voor de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertonen. Ofwel gaat verweerder doelbewust voorbij aan de in de pers veelvuldig besproken slechte omstandigheden van de asielzoekers in Hongarije, ofwel kan minstens een gebrek aan zorgvuldigheid van haar worden vastgesteld.

De publicaties en rapporten waarnaar verweerder in haar beslissing verwijst (en dewelke steeds terug te vinden zijn in de beslissingen van verweerder omtrent een Dublin - dossier strekkende Hongarije), dateren van maart 2015, juni en juli 2015. Van verweerder kon de minste redelijkheid en zorgvuldigheid worden verwacht, al zou zij refereren naar de meest recente bronnen inzake.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de alom omstreden nieuwe amendementen, ingevoegd door Hongarije sinds 15 september 2015, nergens kunnen worden teruggevonden in de door haar genomen beslissing.

Dienvolgens kan inzake de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.”

2.3.2.2. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, stelt verzoeker dat hij niet werd gehoord omtrent de bestreden beslissing, hoewel zij uitvoering maakt van het Unierecht en het hoorrecht een algemeen beginsel is van het Unierecht.

2.3.2.3. Verzoeker kan te dezen niet worden gevolgd in zijn kritiek. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 8 oktober 2015 gehoord werd door de verwerende partij waarbij hij de kans heeft gekregen om te antwoorden op typische vragen die worden gesteld in het kader van een Dublin-interview en waarbij hij tevens de mogelijkheid kreeg om alle info mee te delen die hij nuttig acht. Dit alles laat de verwerende partij toe om met kennis van zaken een beslissing te treffen, wat het doel is van het hoorrecht. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht houdt niet in dat de verwerende partij verzoeker nogmaals dient te horen om zijn reactie of “*weerwoord*” te kennen aangaande elke passage die voorkomt in de beslissing die zij van plan is te treffen. Voorts blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij diverse malen verwijst naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Verzoekers betoog dat uit geen enkele grond van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn hoorrecht mist dan ook feitelijke grondslag.

2.3.2.4. Waar verzoeker, in wat kan worden beschouwd als een tweede van oordeel van het middel, opwerpt dat artikel 3 EVRM zal worden geschonden wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Konink-

rijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.5. Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel risico loopt vereist onvermijdelijk dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige

zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.6. Ook de rechtspraak van het Hof van Justitie is te dezen relevant.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het ‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.2.7. Het komt er dus kort gezegd op neer of er in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en opvang van asielzoekers voor zij die naar Hongarije terugkeren op grond van de Dublin-III-Verordening en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije.

2.3.2.8. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij een grondig en uitvoerig gedocumenteerd onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van de geplande overdracht van verzoeker naar Hongarije met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dit aan de hand van diverse rapporten. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 8 oktober 2015.

2.3.2.9. Verzoeker brengt niets in tegen de door de verwerende partij gedane beoordeling van zijn verklaringen, afgelegd tijdens zijn Dublin-interview van 8 oktober 2015.

2.3.2.10. Verzoekende partij brengt tegen de geplande overdracht naar Hongarije in eerste instantie een *“belangrijk dossier”* in, *“uitgegeven”* door ECRE op 1 oktober 2015. In dit verband wordt verwezen naar stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift. Het betreft een uitsluitend uit *“Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary, AIDA, up to date as of 01.10.2015”*. Verzoeker stelt dat hierin kan worden gelezen dat Hongarije op 23 juni 2015 een stop had ingeroepen om nog asielzoekers op te nemen binnen de Dublin-regelgeving. Verzoeker geeft vervolgens zelf toe dat de Hongaarse autoriteiten deze stop hebben ingetrokken nadat ze op het matje werden geroepen door de Europese Commissie. Vervolgens stelt hij dat ECRE heeft vastgesteld dat er nog steeds in beperkte mate wordt ingegaan op aanvragen van andere lidstaten en spitst hij zich toe op het feit dat het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten onbeantwoord is gebleven. Verzoeker leidt hieruit af dat de waarschijnlijkheid zeer groot is dat zijn asielsdossier in Hongarije niet zal worden behandeld conform de vigerende richtlijnen.

2.3.2.11. Verzoeker doet hiermee echter geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze aangaande het betrokken AIDA-rapport stelt: *“(…) Er dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd.”* Evenmin doet verzoeker betoog afbreuk aan het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing aangaande het niet beantwoorden door de Hongaarse autoriteiten van het Belgische overnameverzoek: *“Vermits de Hongaarse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28§3 van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene waarvan de Hongaarse op 06.11.2015 per Tacit-Agreement van op de hoogte werden gesteld. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 06.11.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het gegeven dat bij het terugnameverzoek een beroep werd gedaan op art. 28§3 van de Dublin-III-Verordening, wijzigt hier niets aan aangezien de antwoordtermijnen bepaald in art. 25§1 en art. 28§3 beiden twee weken bedraagt”*, en *“Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd.”*

2.3.2.12. In tweede instantie verwijst verzoeker naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift. Dit handelt opnieuw over het in de vorige punten besproken rapport van AIDA over Hongarije en houdt een samenvatting ervan in. Verzoeker stipt aan dat er sprake is van asielaanvragen die in razendsnel tempo worden afgewerkt, asielzoekers die in detentie worden gehouden, tekorten aan medische hulp en beperking van de toegang tot kwaliteitsvolle juridische hulp. Te dezen dient opnieuw te worden benadrukt dat het rapport handelt over *“the new border procedure applied at the Hungarian border”* – die van toepassing is sedert 15 september 2015 – *“and the conditions facing asylumseekers in the new transit zones”*, wat geen uitstaans heeft met verzoekers geval indien hij wordt overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten, minstens toont hij dat niet aan.

2.3.2.13. In derde instantie verwijst verzoeker naar een rapport van Human Rights Watch, waarbij hij verwijst naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Dit rapport handelt over twee *“Roszke migrant detention centers on the Serbian border”* opgesteld op 11 september 2015. Echter toont verzoeker niet aan dat hij het gevaar loopt om in deze centra terecht te komen, waardoor het evenmin afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

2.3.2.14. In vierde instantie verwijst verzoeker naar een verklaring van de eerste minister van Hongarije op een persconferentie in Brussel op 18 september 2015 (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) waarin hij asielzoekers oproept om niet naar zijn land te komen en stelt dat zijn land geen land is om asiel aan

te vragen. Het is niet omdat een politicus dergelijke ontradende verklaringen uit – wat te dezen ook gebeurt door andere politici van andere Europese landen – dat verzoekers overdracht aan Hongarije in het kader van de Dublin-III Verordening een schending vormt van artikel 3 EVRM.

2.3.2.15. Waar verzoeker er vervolgens op wijst dat Hongarije op 15 september 2015 een aantal amendementen heeft aangebracht in haar vigerende wetgeving aangaande de behandeling van asielaanvragen, wat eveneens aan bod komt in stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift getiteld, *“No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015*”, wat opgesteld is door het Hungarian Helsinki Committee, dient de Raad opnieuw op te merken dat het wederom ook handelt om border-procedures waarvan al diverse malen werd gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij in een dergelijke procedure zit bij terugkeer in het kader van de Dublin-III Verordening. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het rapport dat verzoeker als stuk 5 voegt bij zijn verzoekschrift. Door dit te voegen bij zijn verzoekschrift en er kort uit te citeren kan verzoeker de bestreden beslissing niet onderuit halen waar deze rekening houdend met dit rapport en de andere in de bestreden beslissing aangehaalde rapporten stelt: *“[...] blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers.”* en *“Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren.”*

2.3.2.16. Verzoeker is voorts, in wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van het middel, van oordeel dat de bestreden beslissing *“en zeker de uitvoering ervan”* een schending vormt van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing een copy-paste van de Dublin-beslissingen van de verwerende partij en heeft deze geen individueel onderzoek gedaan naar de specifieke huidige omstandigheden *“van het land van terugbrenging”*.

2.3.2.17. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn kritiek. Verzoeker werd gehoord nopens zijn ervaringen in Hongarije om na te gaan of hij het slachtoffer is geweest van een onmenselijke en vernederende behandeling of straf en de verwerende partij heeft aan de hand van de in de bestreden beslissing geciteerde rapporten uitgebreid nagegaan of verzoeker riskeert het slachtoffer te worden van

een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, gelet op de situatie aldaar. Verwerende partij kan niet verweten worden te citeren uit rapporten die handelen over Hongarije en derhalve van toepassing zijn op asielzoekers voor wie vastgesteld wordt dat Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Verder kan niet van verwerende partij worden verwacht dat ze beslissingen tot overdracht laat afhangen van artikelen die in de pers verschijnen. Voorts kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat ze citeert uit rapporten van maart en juni 2015 over de toestand in Hongarije als ze nog steeds relevant blijken te zijn. Verzoeker toont niet aan dat dit niet het geval zou zijn. Voor wat betreft de amendementen die sinds 15 september 2015 zijn aangebracht aan de Hongaarse wetgeving kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.15.

2.3.2.18. Concluderend, er zijn geen aanwijzingen van een dreigende schending van artikel 3 EVRM bij verzoekers overdracht aan de Hongaarse autoriteiten. Verzoeker is een alleenstaande jonge man, hij heeft verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben en hij heeft tijdens zijn Dublin-interview geen concrete elementen aangehaald die wijzen op een schending van artikel 3 EVRM wegens een onmenselijke of vernederende behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Immers werden zijn aantijgingen dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen door de Hongaarse autoriteiten ter dege door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerlegd en brengt verzoeker hiertegen niets in. Uit zijn Dublin-interview blijkt voornamelijk dat verzoeker niet naar Hongarije wil worden gebracht omdat daar veel vluchtelingen zijn en niemand daar wil verblijven. Hij begrijpt blijkens zijn interview dan ook niet *“Hoe kan men willen dat ik daar zou willen verblijven”*. Tevens blijkt uit verzoekers Dublin-interview dat hij in België een asielaanvraag heeft ingediend omdat *“andere migranten hem onderweg gezegd hebben dat België een goed land is om asiel te vragen en er bescherming te krijgen”*. Op dit punt kan de verwerende partij worden gevolgd waar ze in de bestreden beslissing stelt, *“Met betrekking tot de verklaring dat niemand in Hongarije wil blijven en hij niet teruggebracht wil worden naar Hongarije, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.”* Er kan zeker niet ontkend worden dat de landen van de Europese Unie heden gebukt gaan onder een massale influx van asielzoekers en dat dit gigantische uitdagingen met zich meebrengt voor de opvang van asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvragen maar dit alles mag er niet toe leiden dat asielzoekers de facto het land uitkiezen waar zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien. Ook al zijn er zeker opmerkingen te maken over de opvangvoorzieningen en de asielprocedure of over het wetgevend kader in Hongarije, kan er aan de hand van de beschikbare informatie niet worden gesteld dat er sprake is van ernstige systemische tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders of dat er sprake is van omstandigheden in Hongarije die hen als groep viseren of voor hen een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers algemene verwijzingen naar arresten van de Raad en algemene korte verwijzingen naar rapporten waarvan uittreksels gevoegd worden bij het verzoekschrift, tonen niet aan dat het anders is. Te noteren valt nog dat het UNHCR tot op heden geen oproep heeft gedaan aan de EU-lidstaten om geen asielzoekers meer terug te sturen naar Hongarije in het kader van Dublin III. Hieraan hecht het EHRM blijkens zijn arrest in de zaak Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 veel belang: *“69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).”*

Het enig middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA